

Sygn. akt **V Ca 2890/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Staszewska
Sędziowie:	SO Anna Strączyńska (spr.) SR del. Anna Popławska - Czerwińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Urszula Widulińska

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa(...)i (...). (...)S.A. w W.

przeciwko **K. S. i H. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt II C 2429/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) (...) W. S.A. w W. na rzecz K. S. i H. S. solidarnie kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej .

Sygn. akt V Ca 2890/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05 lipca 2012r. (...) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosło o zasądzenie od pozwanych K. S. i H. S. solidarnie kwoty 13.493 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych w wysokości zwielfokrotnionej stawki minimalnej i kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona powodowa wskazała, że dochodzi zapłaty za dostawę wody i odprowadzenie ścieków z nieruchomości przy ul. (...) w W. na podstawie zawartej między stronami umowy z dnia 11 sierpnia 2009 r. Za wykonaną usługę przedsiębiorstwo wystawiło pozwanym faktury VAT na łączną kwotę 13.493 zł, która nie została uiszczona. Powód wskazywał, że pozwani nie zapłacili, ponieważ zakwestionowali prawidłowość demontażu i montażu

wodomierza głównego dokonanego przez pracowników powoda w dniu 16 kwietnia 2010 r. na nieruchomości i poddali również w wątpliwość stan wodomierza w dniu jego zdjęcia.

W dniu 12 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie pozwu i wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym

W dniu 08 sierpnia 2012 r. pozwani złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym nakaz zapłaty zaskarżyli w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i podtrzymując stanowisko zawarte we wcześniejszej korespondencji kierowanej do (...).

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanych koszty procesu w kwocie 2.434 zł. Nakazał także zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz pozwanych kwotę 506 zł tytułem nienależnej opłaty od sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 11 sierpnia 2009 r. (...) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanymi K. S. i H. S. umowę o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Zgodnie ze wskazaną umową ilość dostarczonej wody do nieruchomości miała być ustalana na podstawie wskazań wodomierza głównego, będącego własnością Dostawcy Usług. Odczytu wodomierza głównego mieli dokonywać przedstawiciele Dostawcy Usług w okresach kwartalnych. Strony postanowiły również, iż w przypadku nieprawidłowego działania wodomierza głównego lub okresowego braku możliwości odczytu, ilość dostarczonej wody będzie ustalana na podstawie średniego zużycia wody w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem nieprawidłowego działania wodomierza głównego lub brakiem możliwości jego odczytu, a gdy to nie jest możliwe, na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza głównego lub braku możliwości jego odczytu. Według umowy należności za dostarczoną wodę i odprowadzanie ścieków miały być pobierane przez Dostawcę Usług według stawek i cen określonych w taryfie obowiązującej w danym okresie rozliczeniowym na podstawie faktury wystawionej przez Dostawcę Usług po dokonaniu odczytów wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego. Umowa przyznawała Odbiorcy Usług prawo zgłaszania reklamacji dotyczących nieprawidłowego wykonania usług przez Dostawcę Usług oraz należności naliczonych za dostawę wody i odprowadzenie ścieków, przy czym wniesienie reklamacji nie zwalniało Odbiorcy Usług z obowiązku terminowego regulowania należności.

W dniu zawarcia umowy na nieruchomości pozwanych nie była prowadzona działalność gospodarcza, nie prowadzono budowy. Na nieruchomości znajdowały się magazyny, blaszane baraki i hale, mieszkało 5 pracowników. Taki stan nieruchomości istniał również w okresie działania wodomierzy o nr (...) i (...).

W dniu 16 kwietnia 2010 r. G. S. i B. S. - monterzy Zakładu (...) przybyli na nieruchomość pozwanych w celu wymiany wodomierza o nr (...) z powodu upływu okresu legalizacji. Brama na nieruchomości była otwarta. Na posesji było kilka osób i trwała rozbiórka baraków. Mężczyzna, który podał się za kierownika pokwitował wymianę wodomierzy. Monterzy nie poprosili tego mężczyzny o podanie jego imienia i nazwiska. Wymiana wodomierzy odbyła się bez obecności pozwanych, jak i bez obecności innej uprawnionej osoby. Z wymiany wodomierza nie został sporządzony protokół

Zgodnie z przyjętą u powoda praktyką przy wymianie wodomierzy monterzy dokonują odczytu, bez użycia specjalistycznych urządzeń. Po dokonaniu wymiany wodomierza monterzy co do zasady uzyskują podpis osoby kwitującej wymianę, przy czym osobą tą nie musi być właściciel nieruchomości. Monterzy dokonują wymiany wodomierza bez wcześniejszego powiadomienia właściciela nieruchomości, gdyż nie wszystkie wymiany wodomierza są umawiane z odbiorcami wody.

Powód nie zawiadomił pozwanych o konieczności wymiany wodomierzy wynikającej z upływu okresu legalizacji. O wymianie wodomierzy pozwani dowiedzieli się dopiero w czerwcu 2010 r. po otrzymaniu faktury.

W dniu 29 kwietnia 2010 r. wodomierz o nr (...) pozbawiony został cech legalizacji i przygotowany do ponownej legalizacji. W dniu 25 maja 2010 r. przedmiotowy wodomierz został ponownie zalegalizowany, a w dniu 9 września 2010 r. zamontowany pod nowym adresem.

W dniu 15 czerwca 2010 r. S. K. dokonał odczytu nowego wodomierza o nr (...). Przy odczycie nie było pozwanych ani innej osoby. Wodomierz wskazywał na duże zużycie wody. Wskaźnik wodomierza powoli się obracał. Na nieruchomości pozwanych nie było wycieku wody

W dniu 18 czerwca 2010 r. pozwany wystawił fakturę VAT tytułem usługi dostarczania wody i odprowadzenia ścieków na kwotę brutto 13.636,61 zł za okres od dnia 20 marca 2010 r. do dnia 15 czerwca 2010 r. wskazując jako nabywcę Przedsiębiorstwo Budowlane (...). Powyższą fakturę Przedsiębiorstwo Budowlane (...) otrzymało w dniu 26 czerwca 2010 r.

K. S. zakwestionował stan wymienionego wodomierza jak i fakturę VAT wystawioną na tej podstawie, w efekcie czego odesłał powodowi wyżej wskazaną fakturę VAT. Rzeczne Przedsiębiorstwo zakwestionowało również odczyt nowego wodomierza na dzień 15 czerwca 2010 r.

Wobec zastrzeżeń odnośnie stanu zużycia wodomierzy powód stanął na stanowisku, że powyższe stany zużycia ustalone zostały na podstawie przeprowadzonych przez jego pracowników odczytów wodomierzy, zaznaczając przy tym, że wysokie zużycie na nowym wodomierzu może wynikać z niekontrolowanego wycieku wody poza wodomierzem na wewnętrznej instalacji wodociągowej.

Powód poinformował Przedsiębiorstwo Budowlane (...) o możliwości pisemnego zlecenia wykonania ekspertyzy funkcjonowania wodomierza głównego w przypadku kwestionowania wskazań tego wodomierza. Wodomierz o nr (...) jak również wodomierz o nr (...) nie zostały poddane ekspertyzie. Wykonanie ekspertyzy starego wodomierza o nr (...) nie było możliwe z powodu pozbawienia go cech legalizacji w dniu 29 kwietnia 2010 r.

W dniu 27 sierpnia 2010 r. na nieruchomości pozwanych strony sporządziły protokół odczytu licznika głównego wody o nr (...) wskazującego stan 01101 m³.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo.

Przede wszystkim Sąd I instancji wskazał, że powód działał w ramach swojej działalności gospodarczej, a pozwani zawarli umowę jako osoby fizyczne. Mimo, iż zgodnie z umową (...) byli K. S. i H. S., powód wystawiał faktury VAT na Przedsiębiorstwo Budowlane (...).

W ocenie Sądu pierwszej instancji faktura VAT z dnia 18 czerwca 2010 r., choć wystawiona na Przedsiębiorstwo Budowlane (...), dotyczyła usługi będącej przedmiotem umowy zawartej między stronami niniejszego procesu.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, iż zawartą pomiędzy stronami umowę reguluje także ustawa, jak również uchwała Nr (...) Rady (...) W. z dnia 10 lipca 2008r. w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie (...) W., gmin: M., N., R., S., W. oraz miast P. i P..

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2009 r. o zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków, dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie pisemnej umowy. W art. 6 ust. 3 cytowanej ustawy zawarty jest katalog elementów koniecznych, które powinna zawierać umowa na dostawę wody lub odprowadzanie ścieków. Sąd wskazał, iż treść art. 6 ust. 3 ww. ustawy jest sformułowana w sposób ogólny, jednak umowa z konsumentami winna być precyzyjna i niezawierająca niejasnych sformułowań. Powinna wyczerpująco określać prawa i obowiązki stron, m.in. procedury montażu i demontażu wodomierzy, wymiany informacji między dostawcą i odbiorcą usług, zasady postępowania reklamacyjnego, procedury usuwania awarii przyłączy wodociągowych lub przyłączy kanalizacyjnych. Tymczasem w ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej umowie postanowienia dotyczące praw i obowiązków stron zostały określone dość ogólnie przez co nie zapewniają

pozwany działającym jako konsumentowi maksymalnego poziomu ochrony ich praw. Przedmiotowa umowa zawiera nieprecyzyjne postanowienia odnośnie demontażu i montażu wodomierzy oraz procedury reklamacyjnej przysługującej odbiorcom wody.

Pozwani zakwestionowali wysokość dochodzonego roszczenia, zatem to powód obowiązany był wskazać dowody dla istnienia dochodzonej należności, zarówno co do zasady jak i co do wysokości, zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Faktura VAT z dnia 18 czerwca 2010r. na kwotę brutto 13.636,61 zł stanowiąca podstawę dochodzonego roszczenia została wystawiona w oparciu o odczyt wykonany przez pracowników powoda stanu zużycia wskazanego na starym wodomierzu o nr (...) i nowym wodomierzu o nr (...) umieszczonych w studziencie na nieruchomości pozwanych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji rzetelność powyższych odczytów i wymiana wodomierzy budziła poważne wątpliwości. Zarówno odczyty wodomierzy jak i wymiana odbyły się bez udziału pozwanych czy innej osoby uprawnionej ze strony pozwanych. Nieobecność pozwanych przy odczycie i wymianie wodomierzy była przez nich niezawiniona. Powód jako Dostawca Usługi powinien poinformować pozwanych będących Odbiorcą Usług o planowanych czynnościach w celu zapewnienia im możliwości udziału przy powyższych czynnościach.

Powód nie przedstawił również żadnych dowodów na okoliczność ważności cechy legalizacyjnej wodomierza. W ocenie Sądu Rejonowego nie można stwierdzić, że przedmiotowy wodomierz działał prawidłowo i tym samym, że stan zużycia wskazany na powyższym wodomierzu odpowiadał faktycznemu zużyciu, zważywszy że pozwani kwestionowali stan licznika na przedmiotowym wodomierzu. Przedłożone przez powoda zdjęcia wodomierzy nie dowodzą ani stanu zużycia starego wodomierza ani stanu nowego wodomierza, gdyż zdjęcia te przedstawiają jedynie nowy wodomierz, o czym świadczą zaplombowane zawory. Nadto, stan licznika wodomierza na drugim zdjęciu na k. 25 akt sprawy jest nieczytelny i tym samym nie mógł stanowić podstawy do ustalenia stanu zużycia. Dowodem na ustalenie stanu zużycia wodomierza o nr (...) nie jest również przedłożony przez powoda dokument wskazujący zużycie na 8.704 m³. Niniejszy dokument jest dokumentem prywatnym. Istotnym faktem jest również to, że nie wynika z niego, kto pokwitował podpisem w imieniu pozwanych stan zużycia. Z dokumentu tego wynikają jedynie dane osobowe pracowników powoda wykonujących prace, nie wynikają zaś dane osobowe przedstawiciela pozwanych, poza nieczytelnym podpisem uniemożliwiającym weryfikację tej osoby.

Na niekorzyść powoda przemawia także według Sądu Rejonowego uniemożliwienie pozwany skutecznego złożenia reklamacji. Zdaniem Sądu fakt pozbawienia wodomierza cechy legalizacji już po 8 dniach od jego demontażu, przed wystawieniem faktury VAT i przed doręczeniem tej faktury pozwany całkowicie uniemożliwił pozwany weryfikację prawidłowości odczytu i skutecznego dochodzenia praw w drodze reklamacji zgodnie z § 15 pkt 3 zawartej umowy.

Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy uznał, że z uwagi na zakwestionowanie przez pozwanych stanu zużycia wskazanego na wodomierzach o nr (...) i (...), jak i prawidłowości działania wodomierzy, powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia co do wysokości. W konsekwencji roszczenie jako bezzasadne należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając powoda całością kosztów postępowania poniesionych przez stronę pozwaną.

W pkt III wyroku zwrócił pozwany nienależną opłatę od sprzeciwu w wysokości 506 zł, z uwagi na to, iż sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jest wolny od opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający

na uznaniu, że:

1. Strony nie wypowiedziały się odnośnie podstawy wystawienia faktury VAT na inny podmiot niż wynikałoby to z umowy, podczas gdy w treści § 21 ust. 3 umowy z dnia 11 sierpnia 2009 roku nr (...), zwanej dalej umową, Strony zgodnie ustaliły, iż faktury będą wystawiane na Przedsiębiorstwo Budowlane (...), (...)-(...) W. Al. (...) lok.(...)
2. Powód jako Dostawca Usług powinien poinformować pozwanych będących Odbiorcą Usług o planowanych czynnościach w celu zapewnienia im możliwości udziału przy wymianie wodomierza, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód nie był do tego zobowiązany ani z mocy ustaleń Stron, zapisów umownych ani z obowiązujących w przedmiotowym zakresie przepisów prawa,
3. Pozwani zgodnie z umową złożyli reklamację, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pozwani złożyli reklamację po terminie wynikającym z treści § 10 pkt 2 w zw. z § 16 umowy w związku z § 46 ust. 1 Uchwały Nr (...) Rady (...). W. z dnia 10 lipca 2008 roku w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie (...) W., gmin: M., N., R., S., W. oraz miast P. i P. (Dz. Urz. Woj. M.. Z 2008 roku, Nr 141, poz. 4984), zwanej dalej Uchwałą,
4. złożenie reklamacji jest równoznaczne ze złożeniem wniosku o przeprowadzenie ekspertyzy wodomierza, a tym samym, iż pozwani złożyli wniosek o przeprowadzenie ekspertyzy wodomierza, podczas gdy są to 2 różne żądania, zaś z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, iż pozwani nie złożyli wniosku o przeprowadzenie ekspertyzy przedmiotowego wodomierza,
5. przeprowadzenie ekspertyzy przedmiotowego wodomierza nie było możliwe skoro wodomierz pozbawiony został cechy legalizacyjnej, a następnie poddany ponownej legalizacji, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika, ażeby fakt utraty przez wodomierz cechy legalizacyjnej czy poddanie wodomierza ponownej legalizacji i ponowne ustawienie w sieci uniemożliwiło przeprowadzenie jego ekspertyzy,
6. fakt posiadania lub nieposiadania ważnej cechy legalizacyjnej przez wodomierz świadczy o jego prawidłowym lub nieprawidłowym działaniu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż sam fakt posiadania przez wodomierz cechy legalizacyjnej nie dowodzi jednocześnie prawidłowego działania wodomierza,
7. Pozwani zakwestionowali również odczyt nowego wodomierza o nr (...) na dzień 15 czerwca 2010 roku, podczas gdy w sprzeczności od nakazu zapłaty wyraźnie wskazali oni, iż posiadane przez nich dokumenty oraz dalsze funkcjonowanie tego wodomierza w ich nieruchomości wskazuje na prawidłowe jego działanie,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji, iż:

1. pomimo kwestionowania wysokości należności ustalonych na podstawie wodomierza o nr (...) pozwani wskazali jednocześnie na jego prawidłowe działanie po odczycie z dnia 15 czerwca 2010 roku przy jednoczesnym niepodjęciu w stosunku do niego żadnych czynności naprawczych, ustawczych, regulacyjnych itp.
2. małe jest prawdopodobieństwo nieprawidłowego działania dwóch niezależnie działających wodomierzy posiadających cechy legalizacyjne, ustawionych w sieci w jednym miejscu, jeden po drugim, polegającego na zawyżaniu zużycia wody,
3. fakt uzyskania przez sporny wodomierz wyjęty z nieruchomości pozwanych w dniu 16 kwietnia 2010 roku cechy wtórnej legalizacji i ponownego zamontowania go w sieci, tj. dokładne sprawdzenie wodomierza na stole pomiarowym, świadczy o jego dotychczasowym prawidłowym działaniu,
4. na przedmiotowej nieruchomości pozwanych w okresie spornych odczytów wodomierzy zamieszkiwali robotnicy budowlani - pracownicy Przedsiębiorstwa Budowlanego (...).

III. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. 2006 roku, Nr 123, poz. 858 ze zm.), zwanej dalej ustawą, poprzez jego niezastosowanie,

2. art. 7 ustawy oraz § 7 pkt 4 w zw. z § 8 pkt 3 Uchwały poprzez ich błędną wykładnię,

3. przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 23 października 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać wodomierze, oraz szczegółowego zakresu sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych poprzez ich niezastosowanie (Dz.U. 2007, Nr 209, poz. 1513),

4. przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru długości, oraz szczegółowego zakresu sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (dz. U. 2007, Nr 250, poz. 1872),

5. § 46 ust. 1 Uchwały poprzez jego niezastosowanie,

6. § 10 pkt 3 Uchwały w zw. z art. 474 kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie,

7. § 46 ust.1 w zw. z § 7 ust.8) Uchwały poprzez ich niewłaściwe zastosowanie.

IV. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik postępowania tj.:

a. art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na: dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność ważności cechy legalizacyjnej wodomierza o nr (...), podczas gdy kwestia ta nie była sporna pomiędzy Stronami,

b. dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż przedłożone przez powoda zdjęcia wodomierzy nie dowodzą ani stanu zużycia starego wodomierza ani stanu nowego wodomierza, gdyż stan licznika nowego wodomierza na zdjęciu (k. 25) jest nieczytelny, podczas gdy na zdjęciu przedmiotowego wodomierza z dnia 16.04.2010 roku o godz. 10:14 widoczne jest, iż stan ten jest o o o o m³, a nadto świadek B. S., M. K. oraz G. S. zeznali, iż w był to wodomierz fabrycznie nowy, z zaplombowanymi zaworami,

c. dowolnym przyjęciu, iż powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia co do wysokości, skoro ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pozwani nie złożyli wymaganej przez przepisy prawa reklamacji od naliczonej im dochodzonej obecnie kwoty z tytułu świadczonych na ich rzecz usług, a nadto iż nie kwestionują oni prawidłowości działania nowego wodomierza, co wskazuje, iż co najmniej należność wyliczona na podstawie wskazań nowego wodomierza tj. o nr (...) została przez powoda udowodniona co najmniej co do kwoty 8.075,60 zł,

d. dowolnym przyjęciu, iż rzetelność odczytów wodomierzy, jak również wymiana wodomierzy budzi poważne wątpliwości, podczas gdy zarówno dokonanie odczytów wodomierzy, jak i ich wymiany zgodne było z obowiązującymi w przedmiotowym zakresie przepisami prawa.

Jednocześnie strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku tj. zasądzenie od pozwanych kwoty 13.493 zł wraz z ustawowymi odsetkami jak w pozwie, tj.: od dnia 10 lipca 2010 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję, przy uwzględnieniu § 2 ust. 1 w zw. z ust. 2 w L zw. z § 6 pkt 3 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia tj. przy uwzględnieniu niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika, charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, zasądzenie zwielokrotnionej stawki minimalnej wskazanej w rozporządzeniu.

W odpowiedzi na apelację pozwani wnieśli o oddalenie apelacji jako całkowicie bezzasadnej oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną na ich podstawie ocenę prawną. Ustalenia, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, jako nie budzące wątpliwości i zastrzeżeń, wszechstronne i wyczerpujące, Sąd Okręgowy przyjmuje jako podstawę własnego rozstrzygnięcia nie widząc tym samym podstaw do uznania, że doszło do naruszenia przepisów postępowania czy prawa materialnego.

Pierwszą z wątpliwości podnoszonych przez apelujących jest okoliczności, że faktura była wystawiana na nieprawidłowy podmiot. Nie budzi wątpliwości Sądu, że umowa została zawarta pomiędzy (...) a pozwanymi - państwem S.. Jednakże już podpisując umowę K. S. posługuje się pieczętą swojej firmy. Pozwany sugerować mógł tym samym, że pośrednio zawiera tę umowę w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą. Nie ma to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Jest to kwestia zdecydowanie poboczna. Obojętnie czy pozwani występowałiby jako osoby fizyczne czy jako przedsiębiorcy, rozstrzygnięcie mogłoby być tylko takie jak zapadło, gdyż z zebranego w sprawie materiału dowodowego i tak nie można wyciągnąć innych wniosków niż te, które wysnuł Sąd pierwszej instancji. Niemniej jednak z komparacji umowy wynika, że umowa została z pozwanymi jako odbiorcami usługi i nie ma tam mowy o żadnej działalności czy też innym podmiocie, na który miałyby być wystawiane faktury. Z treści umowy wynika więc, że odbiorcami wody były osoby fizyczne i tak też prawidłowo ustalił Sąd, prowadząc postępowanie jako zwykłe, a nie jako sprawę gospodarczą.

W przekonaniu Sądu Okręgowego standard postępowania w sytuacji, która nastąpiła w realiach niniejszej sprawy powinien być taki, że (...) orientuje się kiedy mija okres legalizacji urządzenia mierzącego wodę, zawiadamia o tym kontrahenta, że trzeba dokonać wymiany takiego urządzenia i dopiero wówczas przystępuje do takiej wymiany, co zostaje zaprotokołowane, chociażby po to, żeby zgodnie spisać nowe liczniki wodomierza. Natomiast w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy, a za nim i Sąd Okręgowy doszukały szeregu nieprawidłowości w związku z procedurą wymiany wodomierza. Po pierwsze powód nie wykazał kiedy legalizacja wodomierza się zakończyła, czy stało się to przed czy po wystawieniu faktury. Istnieje natomiast duże prawdopodobieństwo, że brak cechy legalizacyjnej powoduje możliwość nieprawidłowego działania urządzenia, a tym samym błędnych pomiarów zużycia wody. Strona powodowa powinna bezwzględnie wykazać i to na niej ciążył w tym zakresie ciężar dowodu, że taka sytuacja nie miała miejsca. Nie było to jednak możliwe z uwagi na to, że przedmiotowy wodomierz nie został pozostawiony do dyspozycji stron tak, aby można było chociażby na podstawie opinii biegłego zmierzyć czy faktycznie działał on prawidłowo. Zakwestionowanie faktu prawidłowości działania urządzenia przy jednoczesnej niemożliwości sprawdzenia pod względem technicznym jego parametrów, co nastąpiło z uwagi na działania powoda, skutkuje tym, że należało przyjąć za prawdziwe twierdzenia pozwanych w tej materii. Nie może więc być mowy o naruszeniu przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 23 października 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać wodomierze, oraz szczegółowego zakresu sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych poprzez ich niezastosowanie (Dz.U. 2007, Nr 209, poz. 1513) czy przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru długości, oraz szczegółowego zakresu sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (dz. U. 2007, Nr 250, poz. 1872). Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że to nie pozwani mają wykazywać, że urządzenie nie działało prawidłowo, ale to strona powodowa jako profesjonalista i jako podmiot zainteresowany i wywodzący z tego faktu dalsze okoliczności powinien udowodnić, że wodomierz był sprawny i zalegalizowany zgodnie z przepisami. Ze strony (...) powinny być więc przedstawione dokumenty dotyczące cechy legalizacji, a takich zabrakło. Co więcej sama strona powodowa wskazuje, że do wymiany wodomierza (bez udziału pozwanych) doszło z tego powodu, że urządzenie wymaganą cechą utraciło.

Kolejny błąd strony powodowej, w przekonaniu Sądu Okręgowego, polegał na tym, że doszło do wymiany wodomierza bez poinformowania o tym zdarzeniu właścicieli nieruchomości. Właściciele powinni być nie tylko poinformowani o czasie wymiany, ale powinni mieć także możliwość uczestniczenia i podpisania przynajmniej protokołu końcowego z takiej czynności i potwierdzenia tym samym stanu nowego licznika. Brak takiej możliwości w przypadku pozwanych powoduje, że pozwani zasadnie zakwestionowali odczyt nowo założonego licznika, tym bardziej, że

materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci zdjęć i protokołu, nie pozwala na żadną weryfikację. Zdjęcia są nieczytelne, a więc absolutnie nie mogą stanowić dowodu na okoliczności co do wskazań wodomierza. Natomiast protokół dołączony do akt sprawy został podpisany przez nieznaną nikomu osobę, a także, jak słusznie wskazali pozwani, osobę bezspornie nieuprawnioną do działania w ich imieniu. Kwestii tej także nie można ustalić inaczej niż poczynił to Sąd Rejonowy. Niedopuszczalne jest tolerowanie po stronie powodowej samowoli w czynnościach polegających na faktycznej wymianie urządzenia pomiarowego i odczytywaniu wskazań w taki sposób. Zgoda, że samą decyzję co do wymiany podejmuje przedsiębiorstwo wodociągowe, jednak czynności wymiany i odczytu urządzenia powinny odbywać się w obecności lub przy akceptacji właścicieli – np. ich nieobecności, ale wiedzy, kiedy odczyt jest dokonywany. Nie może zatem być też mowy o błędnych ustaleniach stanu faktycznego w sprawie.

Skutkiem tak nieprawidłowo przeprowadzonej procedury ze strony (...) jest pojawienie się szeregu wątpliwości na etapie konieczności zapłaty za zużyte medium. Nie można w oparciu o tak zaferowany materiał dowodowy uznać, że pozwani zużyli wodę za dochodzoną kwotą, np. dlatego że doszło do awarii sieci wodociągowej. Ciężar dowodu w tym zakresie, jak wskazał także Sąd pierwszej instancji, także ciążył na powodzie. Nie sprostął on jednak temu obowiązkowi.

Sąd Okręgowy przychylił się także do stanowiska Sądu Rejonowego i w tym zakresie uznaje za bezzasadne zarzuty apelacji co do reklamacji zgłoszonej przez powodów. Zarówno termin jej złożenia jak i sposób sformułowania były prawidłowe. W odpowiedzi na skargę należało wykazać, że w okresie za który pozwani mają zapłacić wodomierz stary miał cechę legalizacji, a nowy funkcjonował prawidłowo i rozpoczął swój pomiar od ustalenia w pozycji 0. Dowodów na takie fakty zabrakło z racji błędów i bałaganu w dokumentacji strony powodowej.

W ocenie Sądu Okręgowego wszelkie fakty, na które powoływała się strona powodowa zostały skutecznie zakwestionowane, a zatem nie można wywieść z nich takich okoliczności, na jakie powoływał się powód. Powództwo zostało zatem prawidłowo oddalone.

Następstwem tego musi być oddalenie apelacji jako bezzasadnej na podstawie art. 385 k.p.c.

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik sporu wyrażoną w art. 98 k.p.c. i zasądzenie od (...) na rzecz pozwanych solidarnie kwoty 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa w instancji odwoławczej. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.